

ВЛАСНА журналістська практика не раз і не двічі доводила мені, що людина охочіше розповідає про когось, ніж про себе, що часто-густо просто неможливо розговорити співбесідника, взяти в нього інтерв'ю, якщо торкаєшся його особистих струн.

Щоб створити газетний портрет Любові Сергіївни Марковець – лауреата районного конкурсу "Жінка-2001" у номінації "Жінка – працівник поштового зв'язку", – я вдався до допомоги людей, котрі перебувають з нею у тісних стосунках не лише на виробництві, а й у сімейному колі. Отож їм слово.

Ганна МІСЬКО, товаровед. Зазвичай жінки не люблять говорити якихось похвальних слів на адресу представниць своєї статі: от розібрати "по кісточках" – це із задоволенням. Але з Любовою Сергіївною все зовсім інакше: навіть якби дуже хотілося знайти "порошинку в її оці", зробити це напрочуд важко. Можливо, я

трохи перебільшую, але доброзичливість Сергіївни, її добросовісність, працьовитість і увага до оточуючих просто завуальовують те, чим, схоже, вона й сама буває невдоволена.

Мефодій БЕДИК, директор районного вузла поштового зв'язку. Говорити про мого заступника Любов Сергіївну Марковець – це, власне, говорити про марку підприємства, настільки ці поняття для нас, поштовиків, нерозривні. Фактично вона повністю контролює технологічний процес, адже, пройшовши на посаду

Це щастя, коли такі люди є поруч

заступника директора підприємства складною ієрархічною сходинкою майже через всі підрозділи служби,

чудово розбирається у всіх складнощах і особливостях роботи поштового зв'язку.

Мені, як керівнику, годі й бажати кращого помічника. Це – не комплімент, а цілком реальна оцінка вмінню і знанням Любові Сергіївни. У нашій професії вона може і вміє все, а особливо – організувати виробничий процес, прослідкувати його від "а" до "я".

Олеся НАРОЛЬСЬКА, сортувальниця. Не почуття якогось страху перед людиною, котра стоїть кількома щаблями вище на службовій драбині, а насампе-

ред повага до Любові Сергіївни спонукають у цій розмові забувати слова, які мали б якийсь негативний

окрас. Якщо відверто, то людськи, світлою заздрістю заздрю людям, в яких є такі друзі, як Любов Сергіївна.

Її щирість і доброзичливість у поєднанні з високим професіоналізмом часто допомагають і нам вирішувати складні виробничі проблеми. Приємно те, що за будь-яких обставин вона ніколи не підвищує голосу, не доходить до образ, а завжди намагається вникнути в суть проблеми, розібратись в усіх її аспектах, щоб надалі не допустити її повтору.

Звідси – і шана та авторитет, якими оточена в колективі Любов Сергіївна.

Свій штрих у колективно писаний портрет дружини зробив і **Петро МАРКОВЕЦЬ, водій АТП-15644.** Мабуть, жодна дружина для свого чоловіка не є ідеальною. Але щасливим є той, у кого слабша "половина" максимальної позбавлена найбільш негативних рис. Ми з Любовою майже три десятки літ прожили в мирі і згоді й плануємо, як мінімум, повторити досягнуте.

За що ціную дружину? За те, що хороша і любляча мама та дружина (виростили й виховали двох синів), що господиня-чистюха (спробуй насмітити десь!), що не цурається будь-яких домашніх справ, не відкладає їх на колісця.

А ще вона любить чаклувати на кухні. Чимало улюблених страв має у своєму куховарському "репертуарі", але серед святкових страв обов'язкове місце – за печеню або "підбитим" супом з грибами, готування якого перейняла від мами й свекрухи.

ЦИМИ словами глави сім'ї Марковців (чи, може, в ній панує матриархат?) я й хотів би завершити портрет заступника директора Володимирецького районного вузла поштового зв'язку Любові Сергіївни Марковець. Вдався він чи ні – судити тим, хто добре знає цю скромну і працьовиту жінку. І якщо їх оцінка буде співзвучною із написаним вище – значить, нема гріха проти істини.

Анатолій ХУТКИЙ.